

Inger-Elisabeth Haslund (1950-2007)

TEKST

Jorunn Hveding Aubert

PUBLISERT 2. oktober 2007

Inger-Elisabeth Haslund (tidligere Rostrup) er død 57 år gammel. En god venninne og kollega er borte. Inger-Elisabeth hadde vært syk i noen år, men hadde en urokkelig vilje og tro på at hun skulle klare å holde seg i live til forskningen fant nye behandlingsmåter for kreft. Men slik gikk det ikke. Hun døde fredelig på Ullevål sykehus 28. juni 2007 etter å ha vært innlagt der en uke.

Inger-Elisabeth vokste opp i Bærum som yngst av to søsken. Hun ble tidlig fascinert av psykologi og bestemte seg for å studere dette faget da hun ble ferdig på gymnaset, selv om hun ikke riktig visste hva hun skulle bruke det til.

Inger-Elisabeth var et svært sosialt menneske og stortrivdes på Blindern, særlig med gode samtaler i kantinen og gangene. Hun var et kjent syn med utvasket olabukse, lommebok på baklomma og motorsykkelhjelm. På lesesalen var hun stort sett bare innom for å skrive nye pauselapper. Inger-Elisabeth hadde flere jobber ved siden av studiet. Hun trivdes spesielt godt med de tøffe og sårbare ungdommene i utekontakten/ungdomsklubben.

Etter embetseksamen i 1979 fikk Inger-Elisabeth sin første jobb som psykolog ved PP-kontoret i Skien. Der arbeidet hun et år før hun fikk jobb ved Gjøvik sykehus og var med på å starte sykehusets første poliklinikk for voksne i psykisk helsevern. Inger-Elisabeth syntes det var fantastisk å få jobbe med mennesker i krise, og få være med dem i helingsprosessen. Hun hadde en stor respekt og omsorg for pasientene sine. Vi ble etter hvert mange som fikk nyte godt av hennes veiledning hvor nettopp dette var viktige elementer. På Gjøvik ble hun kjent som «psykologen som går så mye», fordi hun tok seg

en luftetur ut mellom hver pasient. Hun sa hun måtte lufte den siste pasienten hun hadde hatt, ut av hodet sitt for å få plass til neste pasient. På den måten hadde hun kapasitet til å ta svært mange pasienter per dag. På Gjøvik var det ikke ventelister!

I 1994 flyttet Inger-Elisabeth tilbake til Oslo, der hun startet privatpraksis. Hun ble en kapasitet på spiseforstyrrelser. Hun var svært glad i jobben sin, og gjentok mange ganger at hun var spesielt heldig som fikk jobbe som psykolog. Mer meningsfull jobb fantes ikke! I 2003 ble Inger-Elisabeth syk og måtte slutte i denne meningsfulle jobben. Til å begynne med tenkte hun at hun skulle gjenoppta praksisen «snart», men etter hvert innså hun at det nok ikke kom til å skje. I stedet gikk hun inn for å gjøre det hun kunne for å bli så frisk som mulig; hun gikk lange turer hver dag, tok til seg gode opplevelser fra naturen, følte at hun fikk energi, glede og overskudd fra den. Sorgen var stor da hun ikke lenger kunne sykle og gå på ski i Nordmarka fordi balansen ble dårlig. Men hun fortsatte å gå turer på bena hver dag, selv om det ble noen fall innimellom.

Inger-Elisabeth, som var så glad i å være sammen med andre mennesker, fikk på 90-tallet en sykdom som gjorde at hun ble svært var for lyder. Det førte til at hun holdt seg mye for seg selv og oppsøkte stillheten. Det ble slutt på å stikke på byen for å se om hun traff kjente. Hun tok likevel vare på noen få gode og nære venner. Kontakten ble tilpasset Inger-Elisabeths sykdom. Vi hadde mange gode samtaler om meningen med livet, relasjoner mellom mennesker, livet etter døden og mye mer. Vi visste også at Inger-Elisabeth var der for oss dersom vi skulle trenge henne.

Det viktigste for Inger-Elisabeth var likevel hennes to nevøer, Anders og Øyvind, som hun hadde et nært forhold til. Hun gledet seg stort over å få følge dem i utviklingen til voksne og modne unge menn. Hun var svært stolt av dem, og stemmen ble myk når hun snakket om dem.

Hvis en skal beskrive Inger-Elisabeth med få ord, må det bli: snill, raus, sta, sær, egen, tydelig, omsorgsfull, et varmt og godt menneske. Hun nektet å være syk, nektet å ta på seg sykehusklær, og hun hadde på seg sin kjære olabukse og fleecegenser da hun døde på sykehuset. I kamp til det siste!

Vi vil savne Inger-Elisabeth. Vi er glade for at vi fikk være en del av livet hennes, og hun vil leve videre i minnene våre.

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 44, nummer 10, 2007, side 1292

TEKST

Jorunn Hveding Aubert